

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τὸ κατ' ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ἐπαγγελίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησια . . . ὄρ. 3, — Ἔτησια φρ. χρ. 10, —
 Ἐξάμηνος . . . 4,50 Ἐξάμηνος > > 6,50
 Τρίμηνος . . . 2,50 Τρίμηνος > > 3, —
 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκείνου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τῷ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Βύρβιτιδος ὄρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβαῖσιον

Περίοδος Β'. — Τόμος 15ος

Ἐν Ἀθήναις, 17 Μαΐου 1908

Ἔτος 30ον. — Ἀριθ. 26

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ

(ΜΥΣΤΗΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΔΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

— Δὲν καταδέχομαι νὰ συζητήσω, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς μὲ ὕφος ὑπεροπτικὸν αὐτὴν τὴν φορὰν. Εἰμπορῶ ὅμως νὰ μάθω δικτὶ ἢ ἐνοχῆ πῖπτη ἀκριβῶς καὶ ἀποκλειστικῶς ἐπὶ τοῦ ταξειδιώτου, ὁ ὁποῖος διενυκτέρευσε εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο τοῦ πανδοχείου;

— Διότι, ἀπεκρίθη ὁ κ. Κέρστορφ, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου ἐκεῖνου εὐρέθησαν ἴχνη μαρτυροῦντα, ὅτι ὁ δολοφόνος τὸ διεσκέλισε τὴν νύκτα, διὰ νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῆς ἀπὸ τὸ ἄλλο παράθυρον, τοῦ ὁποῖου εἰάσε τὰ παραθυρόφυλλα... διότι ὁ συνδουλίστηρ ὁ ὁποῖος ἐχρησιμοποίηθη διὰ τὴν παραβίασιν αὐτὴν, ἀνευρέθη εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ ταξειδιώτου...

— Τρόντι, ἀπεκρίθη ὁ Δημήτριος Νικολέφ, ἂν παρατηρήθησαν τοιαῦτα τεκμήρια, εἶνε τούλάχιστον παράδοξον...

Καὶ προσέθεσεν ὡς ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἤμποροῦσε νὰ φορᾷ αὐτὴ ἡ υπόθεσις:

— Ἄλλ' ἐὰν τὰ τεκμήρια αὐτὰ μᾶς ἐμποδίζουν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι τὸ ἐγκλημα διεπράχθη ὑπὸ κακούργου εἰσελθόντος ἔξωθεν, δὲν ἀποδεικνύουν τάχα ὅτι τὸ ἐγκλημα διεπράχθη μετὰ τὴν ἀναχώρησίν μου;

— Ἐνοχοποιεῖτε λοιπὸν τὸν κάπηλον... ἐναντίον τοῦ ὁποῖου τίποτε δὲν προέκυψεν ἐκ τῆς ἀνακρίσεως;

— Δὲν ἐνοχοποιῶ κανένα, κύριε Κέρστορφ, ἀπήγγεσε μὲ ὕφος ἀκόμη ὑπεροπτικώτερον ὁ Δημήτριος Νικολέφ καὶ ὅτι, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ εἶπω, εἶνε ὅτι

ἐγὼ εἶμαι ὁ τελευταῖος τὸν ὁποῖον ἡ δικαιοσύνη θὰ ἤμποροῦσε νὰ ὑποπτεύσῃ διὰ τοιοῦτον ἐγκλημα.

— Ἡ δολοφονία σωμαδεῖσθαι ὑπὸ κλοπῆς, εἶπε τότε ὁ ταγματάρχης Βέρντερ, καὶ τὰ ρούβλια, τὰ ὁποῖα ὁ Πῆς μετέβρινε νὰ πληρώσῃ εἰς Ρέβελ διὰ λογαριασμὸν τῶν κ. κ. Ἀδελφῶν Γιοσχάουζεν, ἔγιναν ἀφαντα ἀπὸ τὸ πορτοφύλι του.

— Ἐ! καὶ τί μὲ μέλει; Ὁ ἀνακριτὴς ἐπενέβη τότε μεταξὺ τοῦ καθηγητοῦ καὶ τοῦ ταγματάρχου, λέγων:

— Δημήτριε Νικολέφ, ἐπιμένετε εἰς τὸ νὰ μὴ θέλετε νὰ φανερώσετε οὔτε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξειδίου σας, οὔτε διατὶ ἐφύγατε ἀπὸ τὸ πανδοχεῖον εἰς τὰς τῆσασαυ τὸ πρῶν, οὔτε ποῦ ἐπήγατε φεύγων ἐκεῖθεν;...

— Ἐπιμένω.

— Τότε λοιπὸν ἡ δικαιοσύνη εἰμπορεῖ νὰ σᾶς εἴπῃ: δὲν ἠγνοεῖτε ὅτι ὁ τραπεζιτικὸς ὑπάλληλος ἦτο κομιστὴς ποσοῦ σημαντικοῦ... Μετὰ τὸ πάθημα τῆς ἀμάξης, ἐνῶ ἐπηγαίνατε μὲ τὸν Πῆς εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμμένου Στανροῦ, συνελάβατε τὴν ἰδέαν τῆς κλοπῆς... Ὄταν ἡ σιγή μὴ σᾶς ἐφάνη κατάλληλος, ἐξήλθατε ἀπὸ τὸ δωμάτιόν σας διὰ τοῦ παραθύρου, εἰσῆλθατε εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πῆς διὰ τοῦ ἄλλου παραθύρου, τὸν ἐδολοφονήσατε διὰ νὰ τὸν ληστεύσετε, καί, τὴν τετάρτην πρῶν ὥραν, ὅταν ἐφύγατε ἀπὸ τὸ καπηλεῖον, ἐπήγατε νὰ κρύψετε τὰ κλοπιμαῖα κάπου...

— Ὄπου ἐπιτέλους θὰ τὰ εὐρωμην! διέκοψεν ὁ ταγματάρχης Βέρντερ.

— Διὰ τελευταίαν φορὰν, ὑπέλαβεν ὁ ἀνακριτὴς, θέλετε νὰ μᾶς εἰπῆτε ποῦ ἐπήγατε ἀφοῦ ἐξήλθατε ἀπὸ τὸ καπηλεῖον;

— Διὰ τελευταίαν φορὰν, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ καθηγητὴς. Συλλάβετέ με, ἂν θέλετε.

— Ὄχι, κύριε Νικολέφ, ἐπέειπεν ὁ κ. Κέρστορφ πρὸς μεγάλην ἐκπληξίν τοῦ ταγματάρχου Βέρντερ. Τὰ ἐναντίον σας τεκμήρια εἶνε τρώντι σοβαρώτατα. Ἄλλ' ἄνθρωπος τῆς θέσεώς σας, γνωστὸς διὰ τὴν χρηστότητα αἰσῶν του τῆς ζωῆς, ἔχει δικαίωμα εἰς κάποιαν διακρίσειν... Δὲν θὰ

«Ἄς ἀφλωμεν νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀνάκρισις...» (Σελ. 194, στ. γ')

υπογράφω ένταλμα συλλήψεως... σήμερον τουλάχιστον... Είσθε ελεύθερος... Όπωςδήποτε, να είσθε εις την διάθεσιν της δικαιοσύνης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. **Απέναντι του πλήθους.**

Μετά την άνακρισιν αυτήν, ο ταγματάρχης έπερίμενε να διαταχθῆ ἡ σύλληψις του Νικολέφ, και πολλοί άλλοι έπερίμεναν τὸ ἴδιον. Ο καθηγητής πῶντι εἶχεν άρνηθῆ να φανερώσῃ τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδίου του. Η έσπευσμένη ἐκ τοῦ καπηλείου αναχώρησις του ἀπὸ τῆς τετάρτης πρωϊνῆς ὥρας έμενεν έντελῶς ἀδικαιολόγητος· δὲν ἠθέλησε δὲ νὰ εἴπῃ οὔτε πῶς διήλθε τὰς τρεῖς ἡμέρας τῆς άπουσίας του. Προφανῶς ἡ άρνησις αὕτη ἦτο ἱκανή νὰ ἐπαυξήσῃ τὰς έναντίον του ὑπονοίας. Διατί λοιπὸν δὲν συνελήφθη ὁ Δημήτριος Νικολέφ; Διατί ἀφέθη ελεύθερος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν κατοικίαν του, ἀντὶ νὰ δδγηθῆ εἰς τὰς φυλακάς τοῦ φρουρίου;... Ναί μὲν διατάχθη νὰ μὲν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς δικαιοσύνης. Ἄλλὰ δὲν θὰ ἐπωφελεῖτο ἄρα γε τῆς ελευθερίας ταύτης διὰ νὰ δραπετευσθῇ, τώρα πῶς εἶχε μᾶλλον πάσον σοβαρῶς ἐνοχοποιεῖτο διὰ τὸ ἐγκλήμα τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ;...

Εἰς τὴν Ρωσσίαν, ὅπως κατὰ τὸ μάλλον ἦ ἦτοον παντοῦ, ἡ ἀνεξαρτησία τῆς ασικῆς δικαιοσύνης εἶνε πλήρης. Ἐν τούτοις, ὡσάκις τὸ πολιτικὸν στοιχεῖον ὑπεισέρχεται εἰς τινα ὑπόθεσιν, ἡ ἐπέμβασις τῆς ἀνωτέρας ἀρχῆς εἶνε ἀναπόφευκτος. Τοιαύτη ἦτο και ἡ περίπτωση τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, κατηγορουμένου διὰ φροδερὸν ἐγκλήμα, καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σλαβικὸν κόμμα τῆς Ρίγας τὸν θεώρει ὡς ἀρχηγόν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ διοικητῆς τῶν Βαλτικῶν Ἐπαρχιῶν, ὁ στρατηγὸς Γόρκος, ἐπεφυλάχθη νάπορανηθῆ περὶ τοῦ ἀναγκαιου τῆς συλλήψεως, ἀποφασισμένος νὰ μὴ τὴν διατάξῃ, ἐφ' ὅσον περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ καθηγητοῦ ὑπῆρχον ἀκόμη μερικαὶ ἀμφιβολίαι.

Τὸ ἀπόγευμα πῶντι, ὅταν ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ τῷ ἐκόμισε τὰ πρακτικὰ τῆς ἀνακρίσεως, τὸν ἐκράτησε διὰ νὰ συσκεφθοῦν περὶ τῆς θλιβερῆς ταύτης ὑποθέσεως, περὶ τῆς ὁποίας ὤφειλε νὰ πληροφορηθῆ λεπτομερῶς τὴν Κυβέρνησιν.

— Εἶμαι εἰς τὰς διατάγας τῆς ὑμετέρας Ἐξουχότητος, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης.

Ὁ στρατηγὸς Γόρκος ἀνέγνωσε μετὰ προσοχῆς τὰ πρακτικὰ. Κατόπιον εἶπε: — Εἶτε εἶνε εἶτε δὲν εἶνε ἐνοχος ὁ Δημήτριος Νικολέφ, πάντοτε τὰ γερμανικὰ πάθη θὰ ἐκμεταλλευθοῦν τὴν θέσιν του, ἀφοῦ εἶνε Σλαῦος. Ἦτοιμάζομαθα

ἀκριβῶς νάντιτάζωμεν αὐτὸν κατὰ τὸν προσεχῆ ἐκλογικὸν ἀγῶνα, ἐναντίον τῆς γερμανικῆς ἀριστοκρατίας, ἡ ὅποια εἶνε τὸσον ἰσχυρὰ εἰς τὰς Ἐπαρχίας αὐτάς, και προπάντων εἰς τὴν Ρίγαν, και ἰδοῦ, διὰ τὴν τύχην μας, νὰ κατηγορηθῆται τώρα διὰ τὸσφ σοβαρὸν ἐγκλήμα και νὰ ὑπερασπίζεταί τὸν ἐαυτὸν τοῦ τὸσον ἄσχημα!...

— Η ὑμετέρα Ἐξουχότης ἔχει δικαίον, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης· και τοῦτο ἐπέρχεται ἐξαφνα ὑπὸ τὰς δυσμενεστέραις περιστάσεσι, ἐνῶ τὰ πνεύματα εἶνε ἤδη τὸσον ἐξημμένα...

— Νομίζετε, συνταγματάρχα, ὅτι ὁ Νικολέφ εἶνε ἐνοχος;

— Δὲν εἰμπορῶ νάπαντήσω εἰς τὴν ὑμετέραν Ἐξουχότητα περὶ τοῦτου, και προπάντων ὅπως θὰ ἐπεθύμουν διὰ τὸν Δημήτριον Νικολέφ, ὁ ὁποῖος ἐφάνη ἀνεκίαν ἄξιος τῆς κοινῆς ἐκτιμήσεως.

— Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πολὺ σκοτεινὴ... — Ἄλλὰ διατί ἀρνείταί νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις περὶ τοῦ ταξιδίου του;... Πρὸς ποῖον σκοπὸν τὸ ἔκαμε;... Ποῦ ἐπῆγε;... Πρέπει νὰ ἔχη σοβαροῦς λόγους διὰ νὰ σιωπᾷ!

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ὑμετέρα Ἐξουχότης θὰ εὐαρεστηθῆ νὰ παρατηρήσῃ ὅτι μόνῃ ἡ τύχῃ τὸν ἐσχέτισε μετὰ τὸν δυστυχῆ ἐκεῖνον Πέδ, ὅτι τυχαίως συνητηθήσαν εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἀμαξίαν κατὰ τὴν ἐκ Ρίγας ἀναχώρησιν, και ὅτι τυχαίως μετέβησαν νὰ διανυκτερεύσων εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦ Σπασμένου Σταυροῦ.

— Βεβαίως, συνταγματάρχα, και ἀναγνωρίζω ὅτι αὐτὸ ἀποτελεῖ σοβαρὸν ἐπιχείρημα. Διὰ τοῦτο αἱ ὑπόνοιαι, αἱ ὁποῖαι βαρύνουν τὸν καθηγητὴν Νικολέφ, θὰ ἐξησθεῖνον σημαντικῶς, ἐάν συγκατετίθητο νὰ ἐξηγηθῆ περὶ τοῦ παραδῶξου τοῦτου ταξιδίου, περὶ τοῦ ὁποίου οὔτε τὴν οἰκονομίαν του δὲν προειδοποίησε...

— Συμφωνῶ ἔν τούτοις ὁμως, ὅτι ὅτι σιωπᾷ, νομίζω ὅτι δὲν ἀποτελεῖ ἀπόδειξιν τῆς ἐνοχῆς του. Ὅχι, μὲ ὄλην τὴν παρουσίαν, τὴν νύκτα ἐκείνην, εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ Κρόφφ, δὲν θέλω, δὲν εἰμπορῶ νὰ πιστεύω ὅτι ὁ Νικολέφ εἶνε ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος! Ὁ διοικητῆς ἐνοουσε κάλλιστα, ὅτι ὁ συνταγματάρχης ἦτο διατεθειμένος νὰ ὑπερασπισθῆ τὸν Δημήτριον Νικολέφ ὡς Σλαῦον, ὡς ὁμογενῆ. Ἄλλὰ και αὐτὸς ἐξ ἄλλου δὲν θὰ ἐπίεθετο περὶ τῆς ἐνοχῆς του, ἐφ' ὅσον δὲν θάπεδεικνυέτο κατὰ τὸν περιφανέστερον τρόπον.

— Πρέπει ὁμως νὰ ὁμολογήσωμεν, παρετήρησε φυλλομετρῶν τὴν δικογραφίαν, ὅτι ὑπάρχουν ἐναντίον του σοβαρώταται ὑπόνοιαι. Δὲν ἀρνείταί ὅτι διήλθε τὴν νύκτα τῆς 13 πρὸς τὴν 14 εἰς τὸ πανδοχεῖον ἐκεῖνο... Δὲν ἀρνείταί ὅτι ἐκοιμήθη εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο,

τοῦ ὁποίου τὸ παράθυρον διετήρησε κάποιον ἠχοῦ ἐγγὴν διασκελίσεως, εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον ὅπου ἀνευρέθη και ὁ συνδουλίστηρ ὁ χρησιμεύσας εἰς τὴν παραδίασιν τοῦ παραθυροφύλλου, ἡ ὁποία ἐπέτρεφεν εἰς τὸν δολοφόνον νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Πέδ.

— Εἶνε ἀληθές, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης Ραγκενῶφ. Τὰ τεκμήρια αὐτὰ μαρτυροῦν ὅτι ὁ δράστης εἶνε ὁ ταξιδιωτῆς, ὁ ὁποῖος διενυκτερεύσεν εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, και δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ὁ ταξιδιωτῆς αὐτὸς εἶνε ὁ Δημήτριος Νικολέφ. Ἄλλ' ἡ μὲχρι τοῦδε ζωὴ του, ὀλόκληρος βίος χρηστότητος και τιμιότητος, τὸν ὑπερασπίζει ἐναντίον τοιαύτης κατηγορίας... Ἐκτὸς τοῦτου, Ἐξουχάτατε, ὅταν ἀπεφάσισε νὰ ταξιδεύσῃ, δὲν ἤξευρεν ὅτι θὰ εἶχε συνταξιδιωτὴν ἓνα ὑπῆρέτην τῆς Τραπεζῆς Γιοζαούζεν και ὅτι ὁ ὑπῆρέτης αὐτὸς θὰ ἦτο κομιστῆς σημαντικοῦ ποσοῦ, τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ παραδώσῃ εἰς ἓνα ἀνταποκριτὴν εἰς τὸ Ρέβελ...

Και, ἂν ἰσχυρισθῆ κανεῖς ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος τῷ ἐγεννήθη ἐπὶ τῇ θέα τοῦ χαρτοφυλακίου ἐκεῖνου, τὸ ὁποῖον ὁ ἀπάντεχος ὑπῆρέτης δὲν ἔκρυπτεν ἀρκετὰ, πάλιν πρέπει νὰ μᾶς ἀποδείξῃ, ὅτι ὁ Δημήτριος Νικολέφ εὐρίσκατο εἰς τὸσφ μεγάλῃν οἰκονομικὴν δυσχέρειαν, εἰς τὸσφ δεινὴν χρηματικὴν ἀνάγκην, ὡστε νὰ μὴ διστάσῃ νὰ σιωπᾷ ἄνθρωπον διὰ νὰ κλέψῃ!... Ἄλλ' ἀπεδέχθη τοιοῦτον πρᾶγμα; ἡ δὲ ζωὴ τοῦ Δημητρίου Νικολέφ, ἡ ἐντιμος συγχρόνως και περιωρισμένη, μᾶς ἐπιτρέπει νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι χρηματικὴ ἀνάγκη ἠμποροῦσε νὰ τὸν ὠδήσῃ μέχρι δολοφονίας;

Τὰ ἐπιχειρήματα ταῦτα ἦσαν ἀρκετὰ διὰ νὰ κλονίσουν τὸν διοικητὴν, ὁ ὁποῖος ἠρνεῖτο νὰ βασισθῆ εἰς τὰς ὑπονοίας ἐκεῖνας, αἱ ὁποῖαι διὰ τὸν ταγματάρχην Βέρντερ και τὸσφους ἄλλους ἦσαν πλεόν βεβαιότητες. Ὅθεν ἠρκέσθη νάπαντήσῃ εἰς τὸν συνταγματάρχην Ραγκενῶφ: — Ἄς ἀρίσωμεν νὰ προχωρήσῃ ἡ ἀνάκρισις... Ἰσως ἄλλα γεγονότα, ἄλλαι μαρτυρίαι, θὰ δώσουν εἰς τὴν κατηγορίαν βάσεις στερεωτέρας. Εἰμποροῦμεν νὰ ἔχωμεν πᾶσαν ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν δικαστὴν Κρόσσοφ, εἰς τὸν ὁποῖον ἀνετέθη ἡ ὑπόθεσις αὕτη. Εἶνε δικαστῆς ἀνεξάρτητος, ἀδέκαστος, ἀκέραιος, μὴ ἀκούων παρὰ τὴν συνείδησιν του και μὴ ἐπηρεαζόμενος ἀπὸ τὴν πολιτικὴν... Δὲν ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὴν σύλληψιν τοῦ καθηγητοῦ πρὶν μὲ συμβουλευθῆ... τὸν ἄριστον ελεύθερον... Και αὐτὸ βεβαίως ἦτο τὸ καλλίτερον πῶς εἶχε νὰ κάμῃ... Ἐάν παρουσιασθοῦν νέα περιστατικὰ και τὸ ἀπαιτήσουν, θὰ εἶμαι ὁ πρῶτος πῶς θὰ διατάξω νὰ καθαιρεθῆ ὁ Νικολέφ εἰς τὸ φρούριον.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ πόλις ἤρχισε νὰ συγκινηθῆ ζωηρῶς. Ἡ πλειονότης τῶν κατοίκων ἐπίστευεν, ὅτι μετὰ τὴν ἀνάκρισιν τοῦ καθηγητῆς θὰ συνελαμβάνετο, — οἱ μὲν, ἐκ τῆς ἀριστοκρατίας, ἐπειδὴ τὸν θεώρουν ἐνοχόν, οἱ δὲ ἄλλοι, ἐπειδὴ εἶχαν τὴν ἰδέαν ὅτι, ὡς ἐκ τῆς σοβαρότητος τοῦ ἐγκλήματος, ὁ κατηγορούμενος ἔπρεπε, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον, νὰ προφυλακισθῆ. (Ἐπεται συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ **ΤΟ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ***

Ἄγαπητοί μου, Ὁ βασιλικὸν θέατρον ἔκλεισε!... Τώρα πῶς ἐτοιμάζομαι πάλιν νάνοίζω τὰ πολυάριθμα και πολυώφυμα θερινὰ θεάτρα τῶν Ἀθηνῶν, πίπτει ὡς βόμβα ἡ εἰδήσις, ὅτι τὸ βασιλικὸν θέατρον, ἡ πρώτη, ἡ ἐπίσημος και μόνῃ ἐθνικὴ μας σκηνή, κλείει διὰ πολὺν-πολὺν καιρὸν... Και ἀφοῦ παρήλθεν ἡ πρώτη ἐκπλήξις, οἱ φίλοι τοῦ θεάτρου — οἱ ὁποῖοι εἶνε, φυσικὰ, και φίλοι τοῦ ἐθνικοῦ μεγαλείου, διότι ὅπως πολὺ καλά γνωρίζετε, τὸ θέατρον εἶνε δαίγμα πνευματικῆς ἀκμῆς και πολιτισμοῦ, — οἱ φίλοι, λέγω, τοῦ θεάτρου ἤρχισαν νὰ σκέπτονται και νὰ ζητοῦν τὰ αἷτια και τοὺς αἰτίους τῆς καταστροφῆς.

Φαντασθῆτε! Μετὰ τὸσα χρόνια και μετὰ τὸσφ βάσανα νάκατησώμεν και ἡμεῖς τὸ ἐθνικὸν μας θέατρον, εἰς τὸ ὁποῖον τὸσφ ἐστηρίξαμεν ἐλπίδας, και τὸ ἴδρυμα αὐτὸ νὰ καταργηθῆ μετὰ ἐπταετῆ μόλις λειτουργίαν, σχεδὸν φυτωζωικῆν! Πῶος πταίει; Ὁ Βασιλεὺς πῶς τὸ ἔκλεισε; Ἄλλ' ὁ Βασιλεὺς τὸ ἔκτισε, και αὐτὸς τὸ ἀνοῖξε, και αὐτὸς ἐδαπάνησε διὰ τὴν συντήρησιν του ὡς τώρα περισσότερον ἀπὸ μισὸ ἑκατομύριον. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐξακολούθησῃ νὰ ζημιώνεται ἐπ' ἀπειρον, πενήντα ἢ ἑβδομηντα χιλιάδες τὸν χρόνον, κ' ἔκαμε καλά νὰ τὸ κλείσῃ, ἀφοῦ εἶδε κ' ἀποεῖθε, ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἐλπίς.

Διὰ νὰ ζημιώνεται τὸσφ τὸ Β. θέατρον, σημαίνει ὅτι δὲν ἐσυχνάζετο και δὲν ὑπεστηρίζετο ἀπὸ τὸ κοινόν. Πραγματικῶς. Μόνον εἰς τὰς «πρώτας» ἐπήγγαιεν ὁ καλὸς Ἀθηναϊκὸς κόσμος εἰς τὰς ἄλλας παραστάσεις, τρεῖς κ' ὁ κοῦκας. Καμμία στοργή, κανέν ἐνδια-

(*) Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη κ' ἐστοιχείωθη ἀπὸ τῆς παρελθούσης ἑβδομάδος· ἀλλ' ἐνεκα πληθώρας ὕλης, δὲν συμπεριλήφθη εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον. Σ. τ. Δ.

φέρον ἐκ μέρους τῶν Ἀθηναίων. Πταίουν λοιπὸν οἱ Ἀθηναῖοι;

Πολλοὶ εἶπαν ὅχι. Δὲν πταίει τὸ κοινόν, ἂν δὲν εἰλικύετο πρὸς τὸ Βασιλικόν. Πταίουν οἱ διευθυνταί του, οἱ ὁποῖοι δὲν ἤξευραν νὰ τὸ ἐκλύσουν. Πολλὰ θὰ ἠκούσατε και σεῖς δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα: Ὅτι τὸ Β. θέατρον δὲν ἐδίδοε καλά ἔργα, ὅτι δὲν ἐδέχετο τοὺς Ἑλληνας συγγραφῆς, και πρὸ πάντων τοὺς νέους, ὅτι ἐδιόλεγε ἀπὸ τὰ ξένα ἔργα τὰ πῶς παλῶν και μουχλιασμένα, ὅτι τὰ μετέφραζεν εἰς σχολαστικὴν γλῶσσαν, κλπ. κλπ.

Πίσθων αὐτὰ νὰ εἶνε και ἀληθινὰ, ἀλλὰ δὲν πιστεύω ὅτι ἀποτελοῦν τὴν μόνην αἰτίαν. Διότι τὸ Βασιλικὸν ἔδωκε και πολλὰ καλά ἔργα, προπάντων τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ διηθῦθεν ὁ σκηνοθέτης κ. Θ. Οικονόμου, ἄνθρωπος τοῦ νέου πνεύματος και τῶν νέων ἰδεῶν. Ἄλλὰ μήπως τότε, μὲ τελείας ὕφ' ὅλας τὰς ἐπιφύεις παραστάσεις, τὸ Βασιλικὸν ὑπεστηρίζετο περισσότερον ἀπὸ τώρα; Καθόλου. Ἐρημιά και τότε, ἐγκατάλειψις, ὅπως και πάντοτε. Τί σημαίνει τοῦτο; Σημαίνει ὅτι τὸ ἀθηναϊκὸν κοινὸν δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τίποτε, οὔτε διὰ τὰ καλά ἔργα οὔτε διὰ τὰ μέτρια, — ὅτι γενικῶς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὸ θέατρον — ὅτι δὲν δίδει μίαν πεντάραν διὰ τὴν πνευματικὴν ζωὴν, διὰ τὴν τέχνην, διὰ τὸ ὄρατον, διὰ τὸ ὑψηλόν. Μὲ ἄλλους λόγους ὅτι δὲν εὐχαριστεῖται και δὲν διασκεδάει εἰς τὸ θέατρον περισσότερον παρὰ παντοῦ ἄλλοῦ, ὅπως ὁ σημερινὸς πολιτισμένος Εὐρωπαῖος, ὁ ὁποῖος τὸ θεωρεῖ εὐτυχίαν του νὰ περάσῃ, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν βραδίαν του, εἰς μίαν παράστασιν ἐκλεκτὴν, τελείαν, ἱκανὴν νὰ τῷ δώσῃ τὴν μεγαλειτέραν ἡδονήν, τὴν αἰσθητικὴν συγκίνησιν!

Θὰ μοῦ πῆτε: Διατί λοιπὸν τὸ καλοκαίρι εἶνε γεμάτα τὰ ἀθηναϊκὰ θεάτρα; Πῶς ὁ Ἀθηναῖος εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐχθρὸς τοῦ θεάτρου τὸν χειμῶνα και φίλος του τὸ καλοκαίρι; Τὸ φαινόμενον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς ἀπατᾷ. Ἄν τὸ καλοκαίρι τὰ ὑπαίθρια θεάτρα εἶνε γεμάτα, αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε περισσότερον, παρὰ ὅτι ὁ Ἀθηναῖος, ἀνιῶν και ζεσταίνόμενος, δὲν ἤξευρεῖ πῶς ἄλλοῦ νὰ ὑπάγῃ, και τριπῶνε εἰς ἓνα θέατρον διὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥραν του και νὰ γελᾷ. Εὐρίσκει τὸ θέατρον τότε τὴν προχειρότεραν και εὐθυνοτέραν διασκέδασιν. Εἶνε πῶς εἶνε ἔξω οὔτε νὰ ἐνδυσθῆ ἔχει, οὔτε νάβισῃ τὸ πόκερ του, οὔτε νὰ πάρῃ ἀμάξι, οὔτε νὰ ἐνοχληθῆ κατ' οὐδένα τρόπον. Τὸ πολὺ-πολὺ νὰ ἐξετάσῃ εἰς ποῖον θέατρον παίζεταί ἡ ἀστειοτέρα κωμῶδια...

Τὸν χειμῶνα ὁμως ἀλλάζει. Διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ θέατρον πρέπει νάβισῃ τὸ σπῆτι του, νὰ θυσιάσῃ τὸ ραχᾶτι του και τὴν συντροφίαν του, νὰ καταπληρώσῃ, νὰ βάλῃ τὸ σῶκιν του, νὰ πάρῃ ἀμάξι, και νὰ μείνῃ δυο-τρεῖς ὥρας «εὐτακτος και χωρὶς νὰ καπνίσῃ». Ἐ, διὰ νὰ ὑποστῆ τὸσφ θυσίας ἕνας ἄνθρωπος, πρέπει βέβαια νάγαπᾷ πολὺ, πέρα πολὺ τὸ θέατρον και τὴν καλλιτεχνικὴν ἀπόλαυσιν. Κ' ἐπειδὴ αὐτὰ τὰ πράγματα ὁ Ἀθηναῖος δὲν ἔμαθεν ἀκόμη νὰ γαπαῖ, δὲν ὀφίσταται τὰς θυσίας και δὲν πηγαίνει τὸν χειμῶνα εἰς τὸ θέατρον παρὰ ἐκτάκτως. Και σημειώσατε ὅτι μόνον τὸν χειμῶνα τὸ θέατρον εἶνε θέατρον. Μόνον εἰς κλειστὸν θέατρον εἰμπορεῖ νὰ δῶθῃ τελεία παράστασις, ὁμοιάζουσα μὲ θρησκευτικὴν τελετὴν, μὲ ἱεροτελεσίαν. Ἐνας «Φάουστ» τοῦ Γκαίτε π: χ: ἦενας «Οἰδίπους Τύραννος». Μόνον εἰς τὰ κλειστὰ θεάτρα δίδονται τὰ μεγάλα, τὰ ὑψηλά, τὰ εὐγενῆ ἔργα, ἐκεῖνα διὰ τῶν ὁποίων ὁ θεατῆς γίνεταί «κρείττων ἑαυτοῦ». Τὸ καλοκαίρι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἶνε παραγκιοζῆλι. Ἐλαφραὶ κωμῶδιαί, φάρσαι, περιπετειώδη δράματα, βάνουσα και πρότυπα ἔργα, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ θεατῆς, και ὅταν δὲν γίνεταί «χείρων ἑαυτοῦ», πάλιν δὲν κερδίζει τίποτε. Μ' αὐτὰ ὁμως ξυθυμαίνει τὰς καλλιτεχνικὰς του ὁρέξεις ὁ Ἀθηναῖος, και δι' αὐτὸ τὸ Βασιλικὸν θέατρον, μετὰ μάταιον ἐπταετῆ ἀγῶνα νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὰ γούστα και τὰς συνήθεις, ἔκλεισε τέλος τὰς πύλας του. Ἡ Βουλγαρία ὁμως πρὸ ὀλίγου ἐγκαινίασε τὸ Ἐθνικὸν θέατρον τῆς, και νὰ εἰσθε βέβαιοι ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ κλείσῃ τὸσφ γρήγορα.

Θὰ μοῦ πῆτε: Και τί μᾶς μέλει μᾶς ἂν ἔκλεισε τὸ Βασιλικόν; Τί ἀνακατεῖνται εἰς αὐτὰ οἱ μικροί; Μήπως εἰμποροῦν, οἱ καίμενοι, νὰ πηγαίνουν εἰς τὸ θέατρον; Τὸ πολὺ-πολὺ σὲ καμμίαν ἀπογευματινὴν.

Ἐχετε δικηρ. Ἄλλὰ ξεύρετε διατί σᾶς τὰ εἶπα ὅλ' αὐτὰ; Διὰ νὰ σᾶς πῶ και κάτι ἄλλο: Ὅτι ἡ μόνῃ μας ἐλπίς... εἰσθε σεῖς, οἱ μικροί. Περιμένομεν νὰ μεγαλώσετε διὰ νὰ γίνων πολλὰ πράγματα και διὰ νὰ ξανανοῖξῃ και τὸ Βασιλικόν... Ἄλλῃ ἡ ἀνατροπὴ ἡ δικὴ σας, και ἄλλῃ ἡ ἀγάπη ἡ δικὴ σας πρὸς τὰ πνευματικὰ και τὰ εὐγενῆ. Ὅταν θὰ μεγαλώσετε σεῖς, δὲν θὰ βαρυνέσθε βέβαια νὰ πηγαίνετε εἰς ἓνα καλὸν θέατρον. Διὰ τὴν ἀπόλαυσιν του θὰ θυσιάσετε ὅτι δὲν θυσιάσετε ὅταν οἱ μεγάλοι. Ἡ γενεὰ σας θάποτε-λέσῃ τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν, τὸ κοινὸν πῶς ὀνειροπολοῦμεν, τὸ κοινὸν πῶς θάγαπᾷ και θὰ ὑποστηρίξῃ, ὅχι μόνον μὲ λόγια, τὰ ὄρατα ὅλα και τὰ ἐθνικὰ. Και τότε θὰ ξανανοῖξῃ τὸ Βασιλικόν, και τότε θὰ εὐδοκίμησῃ και θάναδειθῆ ἀληθινά: τὸ Ἐθνικὸν θέατρον τῆς Ἑλλάδος!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ε ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Η'. (Συνέχεια)

ΦΩΝΗ ΜΗΤΕΡΑΣ: — Τώρα έννοσும்ε γιατί τὰ παιδιά μας δέν έχουν ποτέ όρεξη; στο τραπέζι να φάνε τή σούπα τους!

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, ταραγμένη: — 'Αχ! δία μένα λέει!...

ΦΩΝΗ ΚΡΕΒΟΠΟΛΟΥ: — Και γιατί δέν πουλλούονται πιά τὰ μπιφτέκια μου!...

ΦΩΝΗ ΦΩΜΑ: — Και γιατί μου μένουν και μου μπαγιατιζούν τὰ φωμαία μου!...

ΦΩΝΑΙ ΠΟΛΛΑΙ ΜΑΖΙ: — Κάτω ή κυρία Παστακρέμα!... Κάτω!... Σπάστε τής τὰ τζάρια!... Χαλάστε τής τὸ μαγαζί! Διαφθείρει τήν νεολαίαν τής Ζαχαρουπόλεως!... Διασπᾶ τήν οίκογενειακήν ἀρμονίαν!... Ἀντιπολιτεύεται τὸ έντιμον ἐμπόριον!...

ΦΩΝΑΙ ΑΓΡΙΩΤΕΒΡΑΙ: — Κάτω ή φαρμακείτρια!

ΦΩΝΗ ΕΥΜΕΜΗΣ, καταπιγομένη ἀμέσως ἀπὸ τῶν ἄλλων: — Μὰ σταθίτε, σᾶς παρακαλῶ... Μήν παραφέρεσθε!...

Ἡ κυρία Παστακρέμα δέν πταίει και τόσο πολὺ...

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ἀκροσμένη: — Μπᾶ! κάποιος μιλεῖ ὑπὲρ! ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, κυτιάζων ἀπὸ τήν βιτρίναν: — Κυρία, εἶνε ὁ φαρμακοποιός!

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, ἐν ἀπελπία: — Ἐτελείωσε! Ἄ συνήγο-

«Ἡ μεγάλη καλωσύνη βλέπει...» (Σελ. 196.)

ροῦ με χαντακόνει!... Εἶνε ή καταδίκη μου!... Ἀχ, ναί, παιδιά μου, ναί! Δέν ἐφρόντισα για τήν υγεία σας... Σᾶς ἐνεθάρρυνα εἰς τήν λαιμαργίαν, τήν παρakoήν και ἴσως εἰς τὸ ψεῦδος!... Εἶμαι ἀξία τής τύχης μου... ὅποια κι' ἂν θὰ εἶνε!

[Προχωρεῖ σιαθερώς πρὸς τήν θύραν, ἀποφασισμένη να ὑποστή τὸ μαρτύριον. Ὁ Δικουδάκης και ὁ Τοτός τής φράττουν τήν δίοδον.]

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ: — Ποῦ πάτε, κυρία; Για τὸ θεὸ!... Ὅθ' σᾶς κομματιάσουν!...

ΤΟΤΟΣ: — Εἶνε ἔτοιμοι να ἐφαρμόσουν τὸν νόμον τοῦ Λύντς... Ἀνοῦτε πετριές;

[Ἀπέξω πειροβολοῦν με μικρὰ λιθαράκια. Τὰ γυαλιὰ κροτοῦν ὡς ἀπὸ χάλιασαν.]

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, δρομῶν με ἕνα πιάτο, πρὸς τοὺς ἐπιδρομέας: — Πίσω, ἄθλιοι!... Ὅθ' σᾶς ρίξω μπόμερες!...

[Νέα χάλια και φωναὶ ἐξωθεν: «Ἀνοῖξ' τε!... Ἀνοῖξ' τε!...»]

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ: — Σταθίτε! (Ἀνερχεται εἰς τὸ δώρυγμα τὸ ἐμπροσθεν τής θύρας).

ΜΑΓΔΑΛΗΝΟΥΛΑ: — Κάτω γρήγορα! Τί εἶδους γενναίτης εἶν' αὐτή;

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ: — Ἐγγώρῃσα τή φωνή τής μαμμᾶς. (Βγᾶζει ἀπὸ τήν τάβλην τής ἑνα ἕσπερο μανδηλι και τὸ σείει ὡς σημαίαν εἰρήνης πρὸς τὸ πλῆθος.)

Ζητοῦμε ἀνακωχή για να σᾶς μιλήσουμε! Θελέτε να μᾶς ἀκούσετε;

ΦΩΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ: — Ναί, ναί... ὄχι, ὄχι... Βγᾶτε ἔξω, κατεργάρικα!... Ἄς ἀκούσαμε!... Ὅχι!... Ἐμπρός!... Ἄκουῦμε!

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, δημηγοροῦσα πρὸς τὸ ἄόρατον πλῆθος: — Κύριοι μαμαπάδες μας... κυρία μαμμᾶδες μας... και σεῖς, ὁ ἄνδρες Ζαχαρουπολίται, μάθετε ὅτι ἐμεῖς, λαιμαργα ἄγορία και κορίτσια, εἴμεθα οἱ μόνοι ἔνοχοι!... Ἡ κυρία Παστακρέμα εἶνε ἀθῶα!... τήν ἔπαθε μόνο ἀπὸ τή μεγάλη τής καλωσύνη...

ΦΩΝΑΙ ΔΙΑΦΟΡΟΙ: — Ναί!... Ὅχι!... Ἐ! Ἐ!... Κάτω!... Κάτω!...

τὰ χρέη σου! πλήρωσε τὰ χρέη σου! Ὁ Κ' ἐπίνα βυσσινιάδες και σιρόπια... για να λησμονῶ τὰ βάσανά μου!

ΦΩΝΗ ΕΒΘΕΘΕΝ: — Τώρα να σου δείξω, κατεργάρη!

ΤΟΤΟΣ, σιγά: — Ἡ φωνή τοῦ μαμαπά. (Δυνατά:) Τιμωρήστέ με, ναί, τιμωρήστέ με! ἄλλ' ἄφιστε ἡσυχη τήν κυρία Παστακρέμα!...

ΜΗΜΕΜΗΣ, τὸν τραβᾶ ἀπὸ τὸ φέρεμα: — Πές να μή με δειρουν και μένα!

ΤΟΤΟΣ, δυνατά: — Ζητοῦμεν χάριν ὑπὲρ τοῦ μικροῦ Μπέμπη!... Εἶνε μέλις ἔξη χρονῶν!... Μπορεῖ να τὸν συγχωρήσει κανεῖς, ἀποδλέπων εἰς τὸ τρυφερόν και ἀνεύθυνον τής ἡλικίας του!... Ὑπόσχεται ὅτι δέν θα ξαναφάγη πιά γλυκὺ χωρὶς ἄδεια, και θα εἶνε φρόνιμος πᾶν ἄγγελάκι.

ΦΩΝΗ ΕΒΘΕΘΕΝ: — Τὸ πουλάκι μου!

ΜΗΜΕΜΗΣ, ἡσυχάζων: — Ἄ! ἡ φωνή τής μαμμᾶς!

ΔΙΚΟΥΔΑΚΗΣ, δημηγορῶν και αὐτὸς πρὸς τὰ πλῆθη: — Κυρίες και κύριοι!... Σᾶς παρακαλῶ πολὺ, τραβηχίτε, διαλυθίτε!... Πταῖω κ' ἐγὼ, ἄλλᾳ... ἐπειδὴ δέν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα... τί θέλατε να κάμω τὸ ὄρφανό; Ποιὸς να με συμβουλεύσει; ποιὸς να με χαϊδέσει; ποιὸς να με δειρή;... Κανεῖς! Δέν ἔχω σὺν κόσμον παρὰ τήν καλή μου κυρία... και εἶμαι ἔτοιμος γι' αὐτή να πέσω σὺν τοῦρον!

ΦΩΝΑΙ ΕΚ ΤΟΥ ΠΛΗΘΟΥΣ: — Μπράβο! Μπράβο!...

ΜΙΑ ΦΩΝΗ: — Ἄν θέλετε εἰρήνη, ἀφίστε να μπῆ μέσα μία μαμμά, ὡς... πρεσβευτίνα!

ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ: — Δικουδάκη, ἀνοῖξε λιγάκι τήν πόρτα, να μπῆ ή κυρία που θὰ μᾶς στείλουν.

ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑ, κυτιάζουσα ἔξω: — Ἐξέλεξαν τή μαμμά μου! Ἀνοῖξε, ἀνοῖξε γρήγορα, Δικουδάκη!

ΣΚΗΝΗ Θ'.

ΟΙ ΑΥΤΟΙ, Η ΜΑΜΜΑ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΙΚΟΥΛΑΣ

Η ΜΑΜΜΑ, πρὸς τήν κυρίαν Παστακρέμα: — Κυρία Παστακρέμα, τὰ παιδιά μᾶς ἐφώτισαν. Καλὰ λέει ή παροιμία: «Ἀπὸ παιδί κι' ἀπὸ τρελλὸ μαθαίνεις τήν ἀλήθεια!» Τὰ παιδιά μας σᾶς ἀγαποῦν πολὺ, και πρέπει να τὸ ἀξίζετε. Ἄλλᾳ... ή μεγάλη καλωσύνη βλέπει... πιστεύω ὅτι τὸ ἀναγνωρίζετε.

Η ΚΥΡΙΑ ΠΑΣΤΑΚΡΕΜΑ, με φωνὴν τρέμουσαν: — Τάγαποῦσα τόσο πολὺ... πάντοτε ὑποχωροῦσα... τὰ παραχαίθεα...

Η ΜΑΜΜΑ: — Τὰ παιδιά, ξέρετε, κυρία Παστακρέμα, δέν θέλουν πέρα πολλὰ χάδια, γιατί χαλοῦν... (Ἐπαται τὸ τέλος)

ΦΩΝΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ [Κατὰ τὸ γαλλικὸν τής Henriette Besançon]

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (ΠΡΟΣΕΙΧΘΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Θ. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΘ'. Ἀησιχία εἰς τὸ χωρίον

Εἰς τὸ χωρίον, μόνον τὸ βράδυ ἀνησύχησαν διὰ τήν ἀπουσίαν τοῦ Σάσα. Ὁ Βάσκας δέν εἶπε τίποτα. Εἶχεν ὑπάγη εἰς τὸ δάσος και δέν ἐγύρισε παρὰ τήν ὠραν τοῦ φαγητοῦ. — Μὰ ποῦ εἶνε ὁ Σάσας; ἠρώτησεν ή Μελανία. — Στὸ δάσος βέβαια, ἀπεκρίθη ὁ Πάρφιν. Πολλάκις συνέθη να περάσουν ἐκεῖ τὰ παιδιά ὄλην των τήν ἡμέραν. Δι' αὐτὸ κανεῖς δέν ξαναρώτησε διὰ τὸν Σάσαν. Μόνον ή Μελανία ἐσκέφθη: — Κρίμα να μὴν ἔλθῃ... σήμερα ποῦ εἴχαμε τέτοια ὠραία σούπα... Ὁ Βάσκας ἐρρίθη εἰς τήν σούπαν με τὰ ὄλα του, ἄλλ' ἔξαφνα ἐνθυμήθη τὸν φίλον του, ποῦ ἴσως δέν θα τὸν ἔβλεπε πλέον ποτέ, και οἱ λυγμοὶ τὸν ἐπνίξαν και ἄρχισε να βήχῃ...

— Μὴ βιάζεσαι! τοῦ εἶπε τότε ὁ Πάρφιν. Τί; φοβάσαι μή σεῦ φύγη ή σούπα, σάν τὸ Σάσα και τὸν Κολοδό; Δὲ φεύγει! — Δὲ φεύγει! ἐπανέλαθεν ὁ Βάσκας, μόλις κρατῶν τὰ δάκρυά του. Ἐπαυσε να τρώγη ἀπὸ τήν λύπη του... ή σούπα ὅμως εὐωδίαζε τόσοσ ὀρεκτικά!... Ναί, ή λύπη του ἦτο μεγάλη... ἄλλ' ἔπρεπε δι' αὐτὸ να μείνη και νηστικός; — Καὶ ὁ Βάσκας ἀδειασε τὸ πιάτο του μια χαρὰ... — Ὅθ' φυλάξω σούπα τοῦ Σάσα, τήν τρώγει τὸ βράδυ... εἶπεν ή Μελανία. Ὁ Βάσκας ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι με ὀρμήν, ἔτρεψεν εἰς τὸ ποτάμι κ' ἐξέσπασεν εἰς θρήνους. Ἐξαφνα παρουσιάσθη ἐμπρός του ὁ Σαμσόνκας.

— Τί ἔχεις; τί ἔπαθες; — Φοῦγ' ἀπὸ δῶ. — Σ' ἐκτύπησε κανεῖς; — Φεύγα, σου λέω! — Καὶ ὁ Βάσκας ὄρμησε, τὸν ἀναποδογύρισε και τοῦ ἐβούτησε τὸ κεφάλι εἰς τὸ νερόν. — Ἐ, εἶ! τί κάνεις; τί σ' ἐπίασε; ἐφώνησεν ὁ Σαμσόνκας καταθυμωμένος. — Δέν σου εἶπα να φύγης, να μὴ με σκοτίσεις; — Ἐγὼ, βρέ, θέλα να σὲ παρηγορήσω, και σὺ... — Καὶ διὰ να ἐκδικηθῇ τήν ψυχρολουσίαν, ἔδωσε τοῦ Βάσκα μια γροθιά δυνατή. Ἀρπάχθησαν τότε κ' ἐπάλασαν ὀλίγην ὠραν. Ἄλλ' εἰς τὸ τέλος ὁ Σαμσόνκας ἠναγκάσθη να ζητήσει «χάριν». — Σήμερα μ' ἐνίκησες... αὐριο ὁμοῦ

θὰ σὲ σκοτώσω... θὰ σὲ κάμω κομματία... Ἐπειτα, ἐγὼ ἔχω ἕνα βιβλίο, ποῦ δέν τὸ ἔχεις... μου τὸ χᾶρισε ὁ Σάσας... μ' ἕναν καβαλλάρη ἀπέξω... — Ἴππέα, ἀγγράμματε! — Τὸ ἴδιο εἶνε ἄλογο ἔχουν και οἱ δῶ! Ἄλλᾳ τὸ ὄνομα τοῦ Σάσα ἐξύπνισε πάλιν τήν λύπην τοῦ Βάσκα. — Τώρα... δέν ἔχει πιά Σάσα! — Τί λές; — Δέν εἶνε πιά ἔδῶ. — Ποῦ εἶνε λοιπόν; Ὁ Βάσκας ἄρχισε πάλιν να κλαίη. Ὁ Σαμσόνκας ἐνόησε ὅτι κάτι ἐκτακτον συνέβαινε και, ὅπως ἔκαμνε πάντοτε εἰς τὰς σοβαρὰς περιστάσεις, ἔχωσε τὸ δάκτυλό του εἰς τὸ στόμα του. Ἐπειτα, διὰ να παρηγορήσῃ τὸν φίλον του, ἔτρεψε σὺν σπύρι και ἔφερε ἕνα ὠραῖο βιβλίο. — Φύγε ἀπ' ἐδῶ! — Μὰ πᾶρ' το λοιπόν, ἀφοῦ σου τὸ χαρίζω. — Ἄσε με, σου λέω... βιβλία ἔχω τώρα πολλὰ, ὄλα τὰ βιβλία τοῦ Σάσα... αα!... σα αα... — Καὶ δὲς του κλάματα ὁ Βάσκας... — Ἀλήθεια; ἠρώτησεν ὁ Σαμσόνκας κατὰ πληκτος. — Ἀλήθεια... ἀφοῦ ὁ Σάσας τώρα πιά ἔφυγε; — Πῶς ἔφυγε; — Νά, ἔφυγε για πάντα... τῶσκασε. — Καὶ ποῦ πάει; — Στὸ σπίτι του, ἐστὴ μάννα του... Ἐχει μάννα αὐτός. Ὁ Σαμσόνκας δέν ἐνοῦσε τίποτα. — Ἀμή ὁ Κολοδός; — Καὶ ὁ Κολοδός... ἔφυγαν μαζί!... ἐστὶς στέπες. — Κάνει πολὺ ζέστη ἐστὶς στέπες... Δέν ἔχει νερὸ ἐκεῖ-πέρα... Γιατί τὸν ἄφισες να φύγῃ;... γιατί δέν τὸ εἶπες τοῦ Πάρφιν; — Ὅθ' εἴς κανένα μπάτσο! ἐφοβήσεν ὁ Βάσκας. — Ἐπρεπε να τοὺς λυπηθῆς... και τὸ Σάσα και τὸν Κολοδό... ἐξηκολούθησεν ὁ Σαμσόνκας κ' ἔβαλε τὰ κλάματα.

— Μ' ἀφοῦ ἔχη μάννα ἐκεῖ πέρα... — Ἐδῶ εἶχε τή Μελανία. — Καλὰ... να μὴ τὸ πῆς ὅμως σὲ κανένα. Πρόσεξε, γιατί ὁ Σάσας ἔτσι μου εἶπε. Ἡ ἡμέρα ἐπέρασε. Οἱ μεγάλοι εἰργάζοντο εἰς τὸ δάσος. Τὸ βράδυ ἐγύρισαν εἰς τὸ χωρίον. Ἡ Μελανία τοὺς προῦπήνησε ἀνησύχη. — Ὁ Σάσας δέν ἐφάνηκε ἀκόμα! — Ἐχει φωμὶ μαζί του; ἠρώτησεν ὁ Πάρφιν. — Ναί... ἔπῃρε πολὺ φωμὶ, ἐξεβαίωσεν ὁ Βάσκας. — Τότε θὰ κάνη περίπατο. — Κ' ἐπειδὴ ὄλοι ἦσαν κατακουρασμένοι, ἔπεσαν κ' ἐκοιμήθησαν ἀμέσως. Τήν αὐγὴν, πρὶν ἀκόμη ἀνατεῖλῃ ὁ

«Θεὸ μου! ἀξίωσε με να γυρίσω ἐστὸ σπίτι...» (Σελ. 189, στ. β').

εὐχαριστώ) Ἐπιίδα τοῦ Μίλλοντος (καλῶς νὰ ἔλθῃς) Μυροβόλον Χαραυγὴν (βεβίως, ἢ ἐγγραφῆ ἀπόρου λογίζεται ὡς ξεσπᾶσιμα) Ἀρχιεπισκοπὸν Γερμανόν (ἐν Ὀλῆς σταίλει μού τὸ νὰ τὸ διαβάσω· ἀλλὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, ὄχι!) Ἰακρόν τῶν Σοφῶν, Ἀγαθάμι (κατενθουσιασμένον μὲ τὸ διπλοῦν φολλάδιον τῆς Κυριακῆς· μὰ καὶ ποῖος δὲν εἶνε;) Ποιητὴν τοῦ Ἀπέριου, Χιονισμένον Δάσος (ἔστειλα) Τοξέλλι (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις) Φιλοπάτριδα Σμυρναϊοπούλαν (ἐλπίζω ὅτι θὰ τὸ καταρθώσης ἀργότερα) Πάσχοσαν Ἑλλάδα (εὐχόμαι ἐπιτυχίαν) Μοσδάου (εἰς τὸ προσεχές) Αἰγυπτιακὸν Φοῖνικα (ὁ κ. Φαίδων δὲν εἶπεν, ὅτι ὅλοι οἱ πνευματισταὶ εἶνε ἀπατεῶνες· εἶνε καὶ θῆματα ὅσον διὰ μερικὸς ἐπιστήμονας τοῦ καταγιγνόνται εἰς τὸν πνευματικόν, τὸ κάμνουν διὰ νὰ ἴδωσιν τί συμβαίνει, ἀλλὰ τίποτε εὐπερρυσικὸν δὲν βεβαίονον) Σοφίαν Γ. Σ. (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ ξεσπᾶσιμα) Ἀργικέραντον Δία (ἔχει καλῶς) Ἐνδοξόν Ἑλληνα (ἔστειλα) Ναυαρχόν τῶν Ἀσιατικῶν (εὐχαριστῶ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις καὶ ἐλπίζω) Μαικεδόνισαν (σ' ἐνθυμοῦμαι πολὺ καλὰ· δὲν ἐλάμβανες τότε τὸ φύλλον εἰς τὸ Ἀρσάκιον;) Μαγεμένο Ἀκρογιάλι, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαΐου, θύπανθήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, παλεῖται ἐν τῇ Γραφίᾳ μας εἰς φακέλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

Αἱ λύσεις δοκιμαίαι: ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 27 Μαΐου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 6 Ἰουνίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 20 Ἰουνίου.

224. Αεξίγρηφος.

Σὲ ρῆμα κοινῆ πρόθεσις
Κ' ἐπίρρημα σιμόνου
Κ' ἀπὸ τὰ χρόνια τὰ παλῆα
Πόλι γνωστῆ δηλονούν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδοξοῦ Ἀγάλματος

225. Συλλαβόγρηφος.

Σύνδεσμον κοινὸν θὰ λάβῃς
Καὶ Αἰγύπτιον ὄσον,
Καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃς
Υἱὸν ἰάχης δρυκτόν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σταλακτίτου

226. Στοιχειόγρηφος.

Εἶνε φέρι ποῦ τὸ τῶος,
Μὰ ὁ λαμῶς ἐάν τοῦ λειψῇ,
Ἔνα πράγμα στρογγυλό,
Μ' εὐκολία θὰ προκύψῃ.

Ἐστᾶλη ἀπὸ τοῦ Θυμάρι τοῦ Βράχου

227. Διπλοῦς Ἀναγραμματισμός.

Ταράττει ἀρχαῖος βασιλεὺς
Ἄπλως τὰ γράμματα του
Κι' ἀμείψως γίνεται ψυχρός,
Παγώνου τὰ αἵματά του...
Καὶ πάλιν τῶν γραμμάτων του
Τὴν τάξιν μεταβάλλει
Καὶ τότε οἱ στρατιῶτάι του
Τὸν βάζουν... ἐπὶ κεφάλι.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πίστις-Πατεῖς

228. Διπλῆ Ἀκροστιχίς.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητομένων λέξεων ἀποτελοῦν μικρὸν ζῆλον, τὰ δὲ δεύτερα πρόθεσιν.

1, Θεὸς τοῦ γάμου· 2, Γυνὴ διάσπμος τῆς Παλαιῆς Διαθήκης· 3, Μία τῶν Μοιρῶν· 4, Μία τῶν Νηρηίδων.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Βασιλέως τῆς Νυκτὸς

229-231. Κεντυρμένα καὶ ἀντιστραμμένα ὀνόματα πόλεων.

- 1.—Τὸ ὄ γράφω, τὰς λέξεις ταύτας;
- 2.—Τὸ αἶμα, λέγουσιν, νερὸ δὲν γίνεταί.
- 3.—Αὐτὴ ἢ ἀτραπὶς ἔχει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρου.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Ἑλληνοῦ

232-234. Ἀστεῖα Παροράματα.

- 1.—Ἀφορία βάλτου σφῆς.
- 2.—Ὁ μωρὸς εἶνε μέρος τοῦ πώματος.
- 3.—Τὸ πῶμα εἶνε μέλος τῆς αἰκίας.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνοῦ Ναυτοπαῖδος

235. Συλλαβικὸς Ρόμβος.

- * * * * = Φωνῆεν.
- * * * * = Ἀρχ. ὄνομα ρωτικῶ ποταμοῦ.
- * * * * = Ἐπίθετ. σχετικὸν μὲ τὴν ἀμαρ.
- * * * * = Ρῆμα εἰς μί. [τίαν
- * * * * = Κατάληξις ῥηματικῶν.

Κάθε ἀστερίσκος τοῦ σχήματος ἀντιπροσωπεύει μίαν συλλαβὴν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πρωταθλητοῦ

236. Ἑλληνοσύμφωνον.

η-ειεια-ια-οα-α-ουια

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῶν Ὀνειρών

237. Γρίφος.

σδ

ΓΟΝ εδ ου εδ

εδ εδ

εδ

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀστῶς τῆς Ἰονίας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 16

150. Κερασοῦς (κέρας, οὐς).—151. Ψυχὴ (ψι, χι).—152. Βέλος· ἔλας.

153

Α - ΤΗ - ΜΑ Δ, Χ: χρῆσθ, δίχα, χληθῆ, διδαγῆ, δι-
Α - ΠΗ - ΣΙ - ΛΑ - ΟΣ χλῶς, —159. Ἀι-
ΜΑ - ΛΑ - ΓΑ ἴτης, Ἀρήτης,
ΟΣ Κρήτης, Κράτης,

κράτος, κρότος, κότος, κύτος, Κύθος.—160. ΚΑΙΒΗ-ΑΚΑΡΙ (Κράσσος, Λάκος, Ἰθάκη, Βίβλιος, Ἡρδανός).—161. Πειρασιμένως χρῶ γελῶν ὡσεὶ ἄλλ.—162. Ἡ Ἑλένη ὠπῆξεν ὄρατα (εἰ ἐλ ἐν ι - ὄπ' ἤξεν ὄρα - α).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Οἱ δημοσιεύοντες Μικρὰς Ἀγγελίας, παραπέμπονται εἰς τὴν σχετικὴν Δέησιν, σελίς 199 στήλη α', ἐν τῇ Ἀλληλογραφίᾳ.]

Υπερήφανο Ἑλληνοπόνο, συγχαρητήρια δι' ὀρασιτάτην Σουηδικὴν Γυμναστικὴν. Γραβᾶτα, Ζιζάνιον, Παρτορλοισμὸς σὰς ἀρέσαι; ε; ;—Γνωκοχάραμα. (H, 262)

Παῦ ἀνταλλαγὴν δελταρίων ἕνεκα τοῦ πρῆστοῦ; ἀπὸ τὴν Εὐρώπην ταξιδίου μου. Ἐὐχαριστῶ ἄλλοι; ὅσοι μοι ἀπέστειλαν.—Jean Papadopoulos de Smyrne.

Μαρία, Τοῦλα, ἐντέλεις περιττὴ ἢ ἀνάμεις μου εἰς τὸν νέον κύκλον. Τέτοια τιμὴ!—Μιμῶσα. (H, 264)

Καταδικάζω Αἰγύπτιον Πόλημινα εἰς δέκα φράγκων πρόστμιον καὶ καθαιρέσιν ἀξιώματος, διότι εὐρέθεις πρὸ τῆς λωποδυτρίας βασιλοπαῖδος δὲν ἀλυτῶδισεν αὐτὴν!...—Ἰδανικῆς, βασιλίσσα κράτους ἀνοικτοκάρδων. (H, 265)

Ἀστρον Εἰρήνης, ἤλθες, εἶδες κ' ἐκ τοῦ Ἰαχαροπλαστείου τ' Ἀθηναῖον διωχθεὶς ἀπ' ἡλθες! Τσιριμπιριμπι! Ἐδῶ, Βερούτιανέ!—Ἀραμπία Σόδα, ἀρχιάρχους κρῶτους ἀνοικτοκάρδων. (H, 266)

Λυκιδεῦ! Μουσικὴ φθόγγε! Βασιλεῦ—στρατηγῆ! Ἦρωα! Συγγραφεὶ Ὀμήρου! χαίρετε! Θεὰ ἑμῶν φερτυτουστικωτάτη! Ἐὐφροσσταται καὶ ἐπιτυχῆς πάντοτε, Λυκιδεῦ, αἱ ἐπινοήσεις σου! Μπράβο! λοιπὸν ἀναμῖνο! Φιλόπατρις Ἑλληνοπόουλα (H, 267)

Ζητῶ ἀνταλλαγὴν εἰκονογρ. δελταρίων μὲ Χίλων τοῦ Ταιγύτου, Αἰγυπτίαν Βασιλοπαῖδα, Εὐχὴν τῆς Μάνας, Διακριθεῖσα Ἀρσοκαεῖδα, Μιμῶζαν.—Ζιζάνιον Πύργου, Πύργος (Ἡλείας). (H, 268)

Εὐχαριστῶ ψηφισάντας με, ἰδίᾳ φίλατον Ἰγυρον τῆς Ἐλευθερίας, —πρῶτον Ἰγυρ Διαπλάσσω, Θεοσέβονλος Ἀδόντομος. (H, 269)

Ἰδανικῆς, Γαῖα! Συναελθῆθαι Βασιλίσσαις καὶ κατεδικάσθη! Μπίζζζ! Σίεις δὲ λάβετε τὰ μέτρα σας.—Μεγαξεδέμιῳ Ὀνειρῶ. (H, 270)

Καταγγέλω αἰγυπτίαν βασιλοπαῖδα ἐπὶ... τρίτη λωποδυσία ἐντὸς τῆρας! Διατάσσεται Ἀσὴν Εἰρήνης (ὑπουργὸς Δικαιοσύνης) ἐκδῶσαι ἐνταλαμ συλλήψεως.—Χιανὸς Ὀθραρός. (H, 271)

Προτεινῶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μετ' ὄλων τῶν ἐν Χίω συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν τῆς «Διαπλάσσω» παρακαλομένῶν νὰ σημειώσωσιν ἐπὶ τοῦ τετ. αἰθίου τῶν ὀνομα καὶ ἀληθῆ διεύθυνσίν των. Παρακαλεῖται πρῶτον Λάκων Ἀγανουφίως δηλώσαι, ἐάν εὐαρεστῆται νέον του φεθῶνον.—Εἰκοστὴ Πέμπτη Μαρτίου. (H, 272)

Χιώτες!! Παμφήρει ἀναδείξαι νικητὴν Συνδυασμῶν Μακεδονίου Αἰγυπτιακῆς Ἐνώσεως καὶ μὲλῶ μ' αὐτὸν τοὺς δύο ὑποψηφίους Χιώτας

ΕΙΚΟΣΤΗ ΠΕΜΠΤΗ ΜΑΡΤΙΟΥ ΠΑΣΧΟΥΣΙΑΝ ΕΛΛΑΔΑ

Δὲν πιστεύομεν νὰ εὐρέθῃ Χιωτόπουλο νάρηθῇ τὴν ψῆφον του στοὺς δύο ὑποψηφίους πατριώτας του. (H, 273)

Πρὸς ἐπεξήγησιν τῶν προῶρων ἴσως προεκλογικῶν ἀγγελιῶν τοῦ προπαρῶδοντος φύλλου καὶ ἕνα σαφῆ ἰδέαν οἱ φίλοι συνάδελφοι λάβωσιν, ἐπισήμως πάντες σχεδὸν οἱ συνδρομηταὶ τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδῆς καθιστώμεν γνωστὴν τὴν ἴδρυσιν τῆς ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑἰΓΥΠΤΙΑΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ἥτις δι' ἰδικῶ τῆς συνδυασμοῦ, ἀντιπροσωπεύοντος τὰς κυριώτερας πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ τιμητικῶς διὰ θέσεών τινων, τινὰς τῆς Ἐλευθερίας καὶ Δούλης Ἑλλάδος, θὰ διεκδικήσῃ ἐν τῷ ἐφετειῶ δημοψηφίσματι τὴν νίκην. Πεποιθότες εἰς τὴν εὐγένειαν τῶν ἀπανταχοῦ Ἑλληνοπαίδων, ἐλπίζομεν ὅτι ὀδοι μνημονεῶ τῶν μεγάλων ὑπηρσιῶν δὲ μεγάλου τῆς Αἰγύπτου ἀνδρὸς παρῶσχοῦ τῷ ἔθνε, καὶ δὴ ὁ μέγας ἐθνικὸς εὐεργέτης Ἀδῶρωφ, ὀδτινος καὶ μετακομιδῆ λειψίων κατ' αὐτὰς ἐπέλετο, δὲν ἔθλουσι παρῶσχοῦ τὴν παράκλησιν μας, ἀλλὰ σύσσωμοι ψηφίζοντες τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς παρῶ τῶν Γηραιῶν Νεῶν Ἑλληνίδος νεολαίας, καὶ ἀναδεικνύοντες αὐτοὺς νικητὰς, θ' ἀποδείξωσι τὰ εὐγενῆ αἰσθητὰ ὑφ' ὧν ἐμφοροῦνται.

Ἰδωμεν κατὰ πόσον δὲν θὰ διαψευθῶσιν αἱ ἐλπίδες μας!!

Οἱ Αἰγύπτιοι Ὑποψηφιοὶ (H, 274)